

LA MISÈRIA QUOTIDIANA

TEATRO CRÍTICA

Ximo Montañés
CASTELLÓ

Ahora todo es noche

PARANIMF DEL UJI

► **Autor:** Eusebio Calonge. **Direcció:** Paco de La Zaranda. **Intèrprets:** Francisco Sánchez, Gaspar Campuzano, Enrique Bustos. **Espai escènic:** Paco de La Zaranda. **Il·luminació:** Eusebio Calonge. 16 de novembre, Paranimf del UJI, Reclam 2018. Castelló.

La Zaranda, la prestigiosa companyia andalusa auto-proclamada «Teatro Inestable de Ninguna Parte», ha portat al Reclam, a la seu de l'UJI, i després de visitar els darrers anys la bogeria, la malaltia o l'abús laboral, una incursió en la misèria quotidiana.

I ho fan en una hora i mitja de teatre fidel al seu estil, allunyat dels convencionalismes realistes estàndards. A l'escenari, una lli-tera d'hospital, dos carros de supermercat desmanegats i unes maletes com a escenografia de tres sense sostre, tres pàries sen-

se origen ni destinació, tres personatges naufrags en les sales d'un aeroport, una mena d'espectres que posen en evidència les misèries del món.

Paco de la Zaranda i els seus companys d'escenari creen amb un treball acurat, arrossegant el cos i la veu, jugant amb la paraula repetida, uns vagabunds que, de tant d'esperar s'han quedat sense futur, mossegats per la pobresa, la burocràcia, l'enveja, mossegats per les «rates» que, com diuen en un moment lúcid del text, han confós el valor amb el preu, i que posen en evidència l'abandonament i el rebuig d'una societat que ha perdut la dignitat.

Un retrat de la tristesa i la de-

Cal dir que és del tot necessari que es programen a casa nostra aquesta mena d'espectacles

sesperació, amb moments divertits quan el vagabund emprenedor comença a traure corbates lligades en tirallonga d'entre la roba. Cada corbata diferent genera en els tres tota mena de qualificatius que, de segur, ha rebut la veterana companyia, una manera molt adequada d'auto-referència: presurrealistes, barrocs, avorrits, inintel·ligibles...

Però a la Zaranda se li entén tot, inclús quan, a la darrera part de l'espectacle, baixen a les claveweres de la societat per guanyar almenys la batalla de la imaginació, en un tribut a El Rei Lear, teatre dins del teatre, que acaba amb la coronació d'un dels tres pàries com a rei d'un submón de misèries quotidianes.

Cal dir que és del tot necessari per a l'aficionat al teatre que es programen a casa nostra aquesta mena d'espectacles i companyies.

Llàstima que al bon treball de programació, del personal de sala i tècnics d'una de les millors sales, no acompanye un infraestructura informàtica adequada que permeti pagar en taquilla amb targeta, allò que una sala moderna hauria de garantir.